

- Макар да ми е толкова омразна,
аз няма да ѝ сторя нищо лошо.
- ХЕРМИЯ. - Какво по-лошо от това да мразиш?
Да мразиш мене? Но защо, мой мили?
Не съм ли Хермия за тебе аз -
не си ли ти за мен Лизандър?
Не съм ли хубава каквато бях?
Нощта дели ни само, откогато
ти беше мой, - откакто ме остави!
Да ме оставиш? - Богове, нима
възможно е това?
- ЛИЗАНДЪР. - Възможно.
Дано те вече никога не видя! -
Решен съм твърдо аз, като гранит.
Затуй надежда не храни! - Не е
шега това, че тебе не обичам -
Елена любя аз.
- ХЕРМИЯ. - Горко ми! Как
мога да се премъкнеш нощем
и да откраднеш, вещице, това,
което е най-скъпо за сърцето ми!
- ЕЛЕНА. - О, богове! Нима ти нямаш срам?
Къде остана твоята моминска
свенливост - ти навярно искаш
най-груби отговори да изтръгнеш
от моя тъй слържан език! Тфу! Кукло!
- ХЕРМИЯ. - Аз - кукла! А, разбирам те какво
поиска ти да кажеш! Да сравняваш
ръста на двете искаш ти!
Ти си висока - твоята снага
ли го плени? Затуй ли че съм ниска